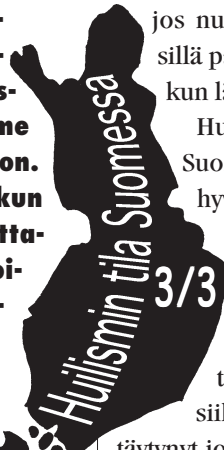

Mitä kuuluu suomalaiselle huilismille, Petri Alanko?

**Suomalaisen huilunsoiton tila on ollut maamme huilupiireissä keskustelunaihe, josta on viime vuosina kohistu paljon. Aihe on noussut esiin, kun ulkomaiset huilistit voittavat orkesterien koesoi-
toissa, eikä suomalaisilla ole ollut menestystä kansainvälisissä huilukilpaluissa. Tapasin huilisti Petri Alangon Sibelius-Akatemian uunituoreella N-talolla jututtaakseni häntä tämän ilmiön syistä. Haastattelu osui myös ajankohtaiseen saumaan marraskuista Gluck-huilukilpailua ajatellen, joissa Alanko toimii lautakunnan puheenjohtajana ja pääsee arvioimaan Suomen nuorten huilistien parhaimmistoa.**

jos nuori haluaa musiikkialalle, sillä paljon helpommalla pääsee, kun lähtee muille aloille.

Huilun alkeisopetuksen tila Suomessa on Alangon mielestä hyvä. Hän vertasi sitä omiin aloittamisvuosiinsa, jolloin Pohjois-Karjalassa oli vain yksi ammattilaishuiliti, joka toimi armeijan soitokunnassa. Nykyään musiikkiopistoverkosto on levittäytynyt joka puolelle ja koulutettuja opettajia on lähes kaikkialla.

1990-luvulla ammattikorkeakoulujen musiikkialan opiskelupaikkoja perustettiin liikaa ja nyt korjausliike niitä vähennettäessä on oikeaan suuntaan, Alanko sanoo. On hyväkin että ammattiopiskelua keskitetään, jotta pystytään järjestämään koulutukselle kunnan puitteet. Lisäksi vahvoja konservatorioita tarvitaan edelleen musiikkiopistotason ja ammattiopintojen välimaastoon.

Kysyn Alangolta hänen mieli-
pidettään nuorten suomalaishuilistien tasosta, ja hän kertoo tason olevan aikalailla sama mikä se on aina ollutkin. Mitään notkahdusta ei kehityksessä ole ollut, muttei varsinaista eteenpäinmenoakaan. Alangon mielestä jokin on pielessä, kun aika suosii jonninjoutavaa hömppää ja tosi-TV:tä. Tämä heijastuu kiinnostuksen puutteena klassista musiikkia kohtaan, eikä pääsykokeisiin päädy kuin murto-osa harrastajista. Ei viitsitä satsata pitkäjänteiseen työntekoon.

Alanko lisää, ettei muusikon ammatti näyttäyty houkuttelevana tänä päivänä. Hänen nuoruudessaan asia tuntui päinvastaiselta; muusikoksi tullessa pääsi "hyviin hommiin" ja palkka oli hyvä. Nykyään työtä ei edes aina saa. Pitää olla hirmuinen palo soittaa,

Petri Alanko: "Muusikon ammatti ei näyttäyty houkuttelevana tänä päivänä."

Sibelius-Akatemian hakijamäärien Alanko toivoisi kasvavan, sillä vuosikerroissa on ollut paljonkin eroja. Yhtenä vuonna saattaa olla montakin todella kovaa hakijaa ja toisena taas taso voi olla vaatimaton.

Alangon mukaan orkesteripaikkoja on viime vuosina mennyt ulkomaalaisille huilisteille paristakin syystä: ulkomaalaisia hakijoita ja myös työttömyyttä maailmalla on entistä enemmän, eikä Suomi ole enää mikään periferia. Tänne voidaan tulla hyviin töihin. Ulkomaalaisten muusikoiden ryntäys Suomeen koskee kuitenkin yhtä lailla kaikkia puhaltimia, ei pelkästään huilua. Aikoinaan Suomi oli liian nurkkakuntainen ja sisäänpäin lämpivä. Esimerkiksi Alanko antaa viimekeväiset RSO:n koesoitot, joihin hakemuksia tuli 120. Näistä jopa 110 tuli ulkomailta. Koesoitossa ensimmäiseksi ja toiseksi tulleilla oli jo 1. palkinto jostakin isosta kansainvälisestä kilpailusta. Ei siis ole ihme, jos suomalaiset eivät pärjänneet.

Suomalaisten huilistien keskimääräinen suorituskyky ei ole kansainvälisten kilpailujen vaatimalla tasolla. Isoissa kilpailuissa pitää pystyä soittamaan pitkä ja soittoteknisesti vaativa ohjelma suvereenisti ja ilmeikkäästi. Äänelliset ominaisuudet ja musiikillinen ilmaisuvoima korostuvat. Huilisti, joka pystyy sanomaan sanottavansa isolla, kauniilla ja ilmaisu-rikkaalla äänellä, vetää yleensä pidemmän korren. Ne ketkä pärjäävät kilpailuissa, pärjäävät todennäköisesti myös koesoitoissa. Tämän voi helposti päätellä kun silmäilee isoimpien kilpailujen palkinnonsaajien vuosikertalistaa.

Vaikka kilpailut toimivatkin erinomaisena valmistautumisena koesoittoihin, Alanko ei halua erityisesti suo-

sitella kilpailemista kaikille. Kilpailut sopivat toisille mainiosti, mutta herkimpiä muusikotyyppejä nämä voivat ahdistaa. Myös perusajatus musiikilla kilpailemisella on hiukan kieroutunut. Kilpailuihin täytyy suhtautua prosessina,

“...modernikin musiikki on suomalaisille kuin leipää.”

“Huilisti, joka pystyy sanomaan sanottavansa isolla, kauniilla ja ilmaisu-rikkaalla äänellä, vetää yleensä pidemmän korren. Ne ketkä pärjäävät kilpailuissa, pärjäävät todennäköisesti myös koesoitoissa.”

“Ne ketkä pärjäävät kilpailuissa, pärjäävät todennäköisesti myös koesoitoissa.”

johon kuuluvat pitkä valmistautuminen, oman musiikillisen ilmaisun etsintä ja lopulta esiintyminen ja siihen liittyvä sosiaalinen tapahtuma. Itse kilpailun lopputulos on toissijainen asia, eikä koko hommaa muuttenkaan kannata ottaa liian vakavasti!

Soitonopiskelun päätyö, itsenäinen soittoharjoittelu ei ole sinänsä muuttunut miksikään Alangon omista opiskeluajoista. Opiskelu on edelleen mestari-kisälliluonteista, mutta muu oheiskoulutus on hänen mielestään nykyään organisoidumpaa. Aikoinaan orkesterisoitto-

koulutuksesta ei voinut puhuakaan. Nykyään on koesoittovalmennuksia ja sektioharjoituksia.

Alangon mielestä suomalaishuilistit voivat yleisesti olla ylpeitä siitä, että täällä osataan soittaa hyvin tyylietoisesti erityylistä musiikkia ja modernikin musiikki on suomalaisille kuin leipää. Koulutuksessa on panostettu musiikilliseen ilmaisuun ja musiikillinen ymmärrys on hänen mielestään meillä korkealla tasolla. Hän kertoo, ettei maailmalla yleensä tiedetä suomalaisista huilisteista mitään. Suomalaishuilisteja on maailmalla töissä hyvin vähän, eikä suomalaisia kiertäviä solistejakaan ole.

Kysyessäni Alangon työryhmänsä kanssa suunnittelema puupuhallinakatemiasta hän kertoo, että tarkoitus olisi jossain muodossa saada ympäri Suomea kiertävä opetustoiminta käyntiin Sibelius-Akatemian nuorisokoulutuksen nimissä. Tarkoitus on saattaa maakunnissa lahjakkaat puupuhaltajat yhteen soittamaan toistensa kanssa ja auttaa ja neuvoa heitä.

Kyse olisi samalla myös hengenostotuksesta, jotta lahjakkaat nuoret jatkaisivat soittamista ja päätyisivät ehkä ammattiopintojen pariin. Alanko painottaa, että kyse olisi mestarikurssityyppisestä opetuksesta ja etenkin yhteissoitosta. “Jos jollakin nuoria koudutetaan soittamisen pariin, niin yhteissoitolla”, hän tokaisee. Ehkä tällainen toiminta voisi olla piristysruiske suomalaiselle huilismille!

Elias Trygg